



ТРИ ЦЕНТИ в Зл. Д. Америки; П'ЯТЬ ЦЕНТИВ За кордоном.

Тел. „Свобода“: BErger 4-1016 — Тел. У. Н. Союз: BErger 4-1016

THREE CENTS in the United States; FIVE CENTS Elsewhere

БАНДИТИ ЗАТРИМАЛИ ПОТЯГ, ОГРАБИЛИ ПОДОРОЖНИХ

Недалеко від місцевості Мартінсбург, у степі Вест Вирджинія, чотири бандити з витягненими револьверами привели до зупинки потяг, приміщеного на потязі залізничної Балтимор енд Огайо попернути потяг на бічні рейки, і там станути. Після того вони ограбили подорожних, зісковзили з потягу, зайшли до нічного клубу, приміщеного недалеко залізничного шляху, ограбили там гостей, вийшли звідти, постріляли одного перехожого, а потім втекли двома краденими автоматами. Постіпний потяг, з назвою Амбасадор Лимітед, виїхав зі станції Балтимор в год. 4:45 пополудні, в середу, 9. березня, і їхав до Дітройту, де мав прибути в четвер ранком. Пристанок Мартінсбург лежить на границі штату Меріленд, Вест Вирджинія й Пенсильванія. В потязі було понад сто подорожників. Напад виконали перед північно. Поліція з Мартінсбурга не могла найти жадного сліду напасників.

МІНІМУМ ПЛАТІН ПІДНЕСЕНЕ ДО 75 ЦЕНТИВ У КОМПІСІ

Вашингтон. — Комісія праці в палаті репрезентантів після двомісячних торгів, ухвалила підняти заробітну платню з теперішніх 40 центів до 75 центів на годину. Під час нарад відкинуто багато постанов в нахилності, представлено адміністрації. Між іншим пропонується, щоб признати мінімальну платню фермерським робітникам. Дискусія над била в повній палаті почнеться коло 100 березня.

ПЕРЕВОЗОВЕ ПІДПРИЄМСТВО ВІДПРАВИЛО 9,000 РОБІТНИКІВ

Нью Йорк. — Рейлвей Експрес Ейдженсі, яка перевозить пакунки залізницями, відправила 9,000 робітників і заставила дальшу працю. Робітники почали вже третій раз саботувати працю, придержуючись точно службових правил. Це робили на те, щоб добитися швидшого покінчення переговорів в справі підвищення платні. Коли компанія зажадала від робітників нормальної праці, а вони це прирорились до наказу, компанія оголосила, що стримує пересилку пакунків залізницями й літаками, а робітників повідомила, що вони втратили джаби. Між зловантажними робітниками є 5,700 людей при пакунках і 3,000 візників на вантажних автах. Внаслідок затримання пересилки втратити працю 35,000 робітників в цілій країні. Через Нью Йорк переходить четверта частина всього пакункового залізничного руху.

АМЕРИКАНСКА ФЕДЕРАЦІЯ ПРАЦІ ЗА ЗАБОРОНУ П'ЯТИХ КОЛОН

Вашингтон. — Американська Федерация Праці представила секретареві стейту Дінові Ачесону суцільну програму ролі робітництва в міжнародній політиці. В програмі поставлено такі точки: Щоб Атлантийський Пакт обняв усі демократичні країни; щоб німецький нацизм і милітаризм був виключений від опіки над Рурщиною; щоб Об'єднані Держави признали за міжнародний злочин підтримання та творення п'ятих колон в державах, які живуть мирно; щоб Америка виключила милітарну допомогу іспанському диктаторові. Про заяву комуністич-

Куба вислала протест до Советів проти комуністичних заяв

Гавана, на острові Куба, 9 березня. — Уряд вислав протест до Советської Росії проти заяв комуністичних провідників, що на випадок війни вони стануть на боці Росії. Протест звернений проти „спроб викликати замішання в міжнародній мирі“ заявами комуністичних лідерів, а різних країнах, що вони підуть війною проти своїх власних країн. Міністерство закордонних справ Куби відверто написало в дипломатичній ноті до Советів, що „одноразові і однозвучні заяви“ комуністів були зроблені під наказом Советів. Гострі слова, вжиті в ноті, кажуть згодом, вжитися, що Куба хоче порвати дипломатичні зв'язки в Росію. Міністерство закордонних справ Куби оприлюднило теж протест Советів до кубанського уряду проти того, що на вулицях Гавани уживають підчас забав масок, які представляють Сталіна. Кубанський уряд відкинув цей протест, кажучи, що „советська амбасада пробує завести в Кубі тоталітарні способи“.

14-го ПРИЙДЕ ЧЕРГОВИЙ ТРАНСПОРТ НОВИХ ІМІГРАНТІВ ДО БОСТОНУ

Філадельфія, 10 березня. 3 канцелярії ЗУАДКомітету повідомляють, що на 14-го березня запланований приїзд до порту в Бостоні пароплава „Марін Джомпер“ з черговим транспортом нових іммігрантів. „Марін Джомпер“ виїхав з Гамбургу дня 3-го березня. Між новими іммігрантами є 56 українців, що їдуть старанням ЗУАДКомітету. Їх поіменний вказ буде надрукований в одному з чергових чисел „Свободи“.

Соціальна Рада в справі переселення вчених

ДОМАГАЄТЬСЯ СКАСУВАННЯ ПЕРЕСЕЛЕННИХ ОБМЕЖЕНЬ

Лейк Сохес, Н. Й., 10 березня. Економічна і Соціальна Рада Об'єднаних Націй звернулася вчора зі закликом до країн, які приймають на постійне поселення європейських переміщених осіб, щоб вони скасували імміграційні обмеження щодо поодиноких професій, головним чином щодо вчених та інтелектуальних професій взагалі. Зроблений міжнародною Організацією для Збігів перелік країн, що більшість країн воліють фізичних робітників, натомість ставляють всілякі обмеження для інтелектуалів. У висліді, наприклад, понад 2,500 скитальників лікарів є сьогодні в Європі „забутими людьми“, бо через ці обмеження вони не можуть дістатися до будь-якої країни. Це саме відноситься до інших інтелектуальних професій. В тій самій резолюції закликається продинокі країни, щоб вони в своїх імміграційних заканах поробили відповідні поліпшення щодо допущення спільно цілих родин нових іммігрантів та не розбивали їх всілякими обмеженнями. Справжньою трагедією для скитальників можна вважати, що деякі країни погоджуються приймати тільки молодих і здорових людей, залишаючи цілком на призволюще старших і немощних їх рідних. Рада рівночасно ухвалила резолюцію з признанням для Міжнародної Організації для Збігів (IPO) за її дотеперішню працю в справі переселення ДП. Резолюції ухвалено пункт за пунктом і майже всі більшість 15 голосів проти 3 советських. Советські представники знову використали цю нагоду, щоб відомою вже всім лайкою накинуться на скитальників і тих країн, що дають їм захист.

РОДИНА ПІГМЕІВ СЕРЕД 200 УКРАЇНСЬКИХ ІМІГРАНТІВ

Нью Йорк. — Серед 549 іммігрантів зі скитальщини в Європі, які приїхали кораблем Марін Флешер, замітна була велика кількість українців. З них 190 приїхали через Злучений Українсько-Американський Допомоговий Комітет, а більше ніж десятка через Краєву Католічну Добродійну Конференцію й Світову Службу Церков. Місцеві щоденники помістили кілька фотографічних знімків з українських іммігрантів, між ін. з родини Боднарів, яка обіймає 8 осіб і їде на фарми до Меріленду. Їх теж світлина 75-літнього українця Йосифа Винника, який приїхав до родини в Нью Йорку. Загально звертала на себе увагу одна українська родина, якої батьки виглядають здорові, а діти роблять враження сотоворінь скарловатих внаслідок недоживлення. Вони нагадували картини з часів голоду в Україні. Діти викликали слюзи жалю кожного стрічного.

По 21 українських фермерів, які були призначені до Меріленду, приїхали представники стейту. Після полагодження вступних формальностей вони виїхали через Філадельфію до Балтимору, де їх мав зустрінути місцевий український комітет. При обслузі українських іммігрантів у ньюйорській пристані працювали 13 добровольців з Нью Йорку, а 4 з Філадельфії. Між ними був ген. директор ЗУАДК. д-р В. Галан і секретар д-р П. Дубас. Праці

КОНЦЕНТРАЦІЯ СОВЕТСЬКИХ ВІЙСЬК НА БАЛКАНАХ

Анкара, Туреччина, 10. березня. — Після недавнього повідомлення з французьких джерел про наявність підозрілих великих контингентів советських військ в Румунії, турецька преса тепер подає вістки про збільшення сили советських військ теж в Болгарії. Це зв'язується з недавнім доміганням советського уряду вивести становища Туреччини до Атлантийського пакту. Болгарський амбасадор заперечив ці повідомлення, називаючи їх „фантастичною вигадкою“. Він теж назвав „нормальною подією поклоння до служби в армії молодих людей кожного року“, заперечуючи твердження турецької преси, що це звернене проти Туреччини.

СОВЕТІ ДІСТАЛИ 838 ВОЄННИХ КОРАБЛІВ

Вашингтон, 10 березня. — Вчора в Палаті Громад вийшло, що Советський Союз дістав в характері воєнного відшкодування всіх 838 воєнних кораблів: 8 італійських, 34 японських, 13 фінських, 18 румунських і 765 німецьких. Позичені під час війни від Британії 7 воєнних кораблів Совети звернули. Німецькі воєнні кораблі, включно з допоміжними, розділено на підставі окремого договору між трьома великими державами: Совети дістали 765 кораблів, Британія дістала 620 і Злучені Держави 621.

ЗАПОВІДАЮТЬ МОЖЛИВІСТЬ ЗАКРИТТЯ ЧЕХСЬКОГО КОРДОНУ

Відень, 10. березня. — З поінформованих джерел тут поширено неоповіщену вістку, що Чехословаччина в найближньому часі має закрити свій кордон з американською зоною. Причин цього ширше не подається.

ПАМ'ЯТНИКИ ЗАМІСТЬ ХЛІБА

Москва, 10. березня. — Президія Верховної Ради СССР вчора видала „указ“ про будову пам'ятників „в і д а т н и м“ колгоспникам. З метою заохотити советських рабів до ще більшої „добровільної“ каторжної праці, Москва рішила ставити бронзові погруддя колгоспним стахановцям в місцях їх народин.

БРИТАНСКА ФЛЮТА „ЗНИЩЕНА“ В ГІБРАЛТАРІ

Лондон, 10. березня. — Сильні з'єднання британської флоти і авіації відбули в Гібралтарі воєнні вправи, у висліді яких „ворожа“ авіація доценту „розбила“ флоту.

БЕРНАРД ШО КОМУНІСТ, АЛЕ ПІДДЕРЖУЄ ПЛАН МАРШАЛА

Лондон, 10. березня. — Дж. Бернارد Шо сам назвав себе вчора комуністом, але заявив, що План Маршала він вважав „під час пору рішучо необхідним“.

АТЛАНТИЙСЬКИЙ ПАКТ БУДЕ ПІДПИСАНИЙ В КВІТНІ

АЧЕСОН ЗАПОВІДАЄ ПУБЛІЧНУ ДИСКУСІЮ; ФРАНЦІЯ ХОЧЕ ТОЧІШИХ ВІЯНЕНЬ

Вашингтон, 10. березня. — Державний секретар Дін Ачесон заявив вчора кореспондентам, що проєкт Атлантийського пакту вже швидко, імовірно на другий тиждень, буде поданий до публічного відомства під осуд публічної опінії і після того буде підписаний всіма заінтересованими країнами, правдоподібно на початку квітня. Говорячи про постанову пакту, секретар Ачесон ствердив, що вони цілком відповідають резолюціям Сенату і Палати Репрезентантів, які уповноважують Адміністрацію зв'язати Злучені Держави конституційним порядком з усіми регіональними організаціями безпеки, що відносяться теж до безпеки Злучених Держав та які базуються на постійній самодопомозі і взаємній підтримці. Ачесон в дальшому заявив, що проєктований Атлантийський пакт відповідає постановам 51-ої статті чартуру Об'єднаних Націй щодо права індивідуальної і колективної самооборони на випадок збройного нападу. Державний секретар вважав справою честию, що потребує збергатися з проголошенням тексту проєктованого пакту аж до часу, як його апробують інші уряди, але він заявив, що після цього часу буде опублікований за передання під повну публічну дискусію. Загально вважається, що проєкт договору буде в найближчих днях апробований урядами всіх заінтересованих країн. Ачесон думає, що постанови пакту не будуть несподіванкою для загалу. З огляду на те, що вступні переговори в справі пакту будуть закінчені вже правдоподібно завтра, не має вже вигляду на те, щоб в них взяли участь Данія, Італія, Португалія та Ісландія, хоча вважається, що ці країни до пакту приступлять. Рівночасно з Парижа повідомляють про дебату над проєктом пакту у французькому уряді. Французька преса подала загальні підсумки постанов пакту. З поінформованих джерел заявляють, що поодинокі члени уряду, апробуючи пакт принципів, виявили бажання точнішого в'ясування і дефініції деяких постанов пакту, головним поняття „нападу“. В'ясняючи членам уряду відсутність в пакті постанови про „автоматичне“ приступлення до війни Америки на випадок ворожого нападу на одну з договірних країн, міністер Шуман пригадав, що в 1941 році президент Рузвельт наказав був американський флот стріляти в кожний німецький підводний човен, хоча Америка формально не була ще у війні. Французький уряд продовжуватиме дискусію над пактом в наступну середу і тоді відбудеться ще дискусія в парламенті. В Парижі ніхто не сумнівається, що проєкт пакту буде апробований як урядом так і парламентом. В Римі італійський прем'єр Альфіде де Гаспері почав зі свого боку заходи, щоб негайно одержати від парламенту згоду на приступлення Італії до Атлантийського пакту, як тільки вона дістане офіційне запрошення. Сподіються, що тільки комуністи та їх соціалістичні спільники будуть проти цього пакту.

ГЕН. КЛЕЙ ЗАГОСТРИВ КОНТРОЛЬ ПОДРОЖНОГО РУХУ В АМЕРИКАНСЬКІЙ ЗОНІ

Берлін, 10 березня. — Американський військовий губернатор Німеччини, ген. Л. Д. Клей, видав розпорядження, на підставі якого всі подорожні союзних націй підлягатимуть на кордонах американської зони Німеччини гострій митній контролі. Це розпорядження видало в рамках боротьби з контрабандою та нелегальним привозом і вивозом грошей, що сильно шкодить господарству зони.

ЧІСТКА КАНДИДАТІВ НА УЧАСНИКІВ НІМЕЦЬКОЇ ПРОМИСЛОВОЇ ВИСТАВИ

Франкфурт, 10 березня. — Для 9-го квітня в Нью Йорку, в Ракефелер Сентер, буде відкрита вистава продуктів німецької післявоєнної індустрії, в якій зголосили свою участь 350 німецьких промисловців. Тепер ген. Клей наказав „скрінінг“ всіх зголошених кандидатів на виставу та заборону візду для всіх бузших членів нацистичної партії або її симпатиків. Вважають, що понад 100 зголошених кандидатів будуть „вичищені“.

СІННА ГІНДЕНБУРГА СУДИТИМУТЬ ЗА НАЦІЗМ

Люнебург, Німеччина, 10 березня. — В понеділок тут перед німецьким денацифікаційним судом відповідатиме Оскар фон Гінденбург, син колишнього президента Німеччини. Свідком обвинувачення буде відомий німецький дипломат фон Пален.

ПРОЄКТ БЮДЖЕТУ ПОЛЬСЬКОЇ АРМІЇ

Варшава, 10-березня. — Уряд пропонує сеймові проєкт бюджету на армію, що вносить 12.2 проценти загальних державних видатків. Вишкіл 200,000-ної польської армії має відбуватися відповідно до „вдосконаленої програми і метод, базованих на багатих досвідах союзної советської армії“.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
Ha рік	\$7.00	One year	\$7.00
Ha пів року	\$3.75	Six months	\$3.75
Ha три місяці	\$2.00	Three months	\$2.00
В Джерсі Сіті і закордоном:		Foreign and Jersey City Rates:	
Ha рік	\$10.00	One year	\$10.00
Ha пів року	\$5.25	Six months	\$5.25
Ha три місяці	\$2.75	Three months	\$2.75
Число з понеділка (англійською частинкою):		Monday's issue (the Ukrainian Weekly, English language supplement):	
Ha рік	\$2.50	One year	\$2.50
Ha пів року	\$1.50	Six months	\$1.50

Кожна зміна адреси коштує 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає.

Address: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ДОПОМОГТИ ТАЛАНТАМ РОЗВИНУТИСЬ

Четверте форум щоденника Нью-Йорк Геральд-Трибюн для студентів середніх шкіл, улаштоване в суботу 5 березня 6 р. зазначилося участю 34 студентів і студенток середніх шкіл з тих 17 країн, які об'єднані Плянком Маршала. У підшуканні студентів помагають: видавництво згаданого щоденника, уряд Злучених Держав і три американські летунські підприємства, Транс Ворлд Ераїнс, Пан Амерікен Ворлд Ераїнс Систем і Амерікен Оверсіс Ераїнс. Сімнадцять країн, які прислали своїх студентів на Форум, вживали різних метод, щоб підібрати всесторонньо освіченого й талановитого студента чи студентку. Отже вислали таких, що могли бути прикладними студентами своєї нації. Саме оповідання Вільяма Г. Авірта, виховного директора Геральд-Трибюн, як він обізвав столиці країн і яких способів там уживали для вишукування відповідного студента, є не тільки повчальне, але просто чаруюче.

Щасливий вибранець мав дістати безплатну подорож до Америки й назад, мав переїхати впродовж 10 тижнів цілий простір Злучених Держав і відвідати найбільш замітні наукові й шкільні установи і завершити в такий спосіб свою практичну середнь-шкільну освіту, заки вступити до університету своєї країни. Закінчення практичного виховання була участь у згаданім форумі, де кожен і кожна з них були представлені численному збору культурної американської еліти й сказали від себе привітне слово.

Коли хто має до діла з підбиранням кандидатів на представників нації, то мусить мати на увазі не тільки відповідальність нації за висилку кандидата, але й відповідальність кандидата за сповнення нації, покладає на нього його намір. Тільки справжній всесторонній таланти витримують таку пробу „вогня й води“.

Про що йшло при підбиранні студентів на форум Геральд-Трибюн? На це найліпше мабуть відповість Вайтло Рід, редактор щоденника Геральд-Трибюн, коли сказав: „Думаю, що це є спосіб поступування при плануванні майбутності світу, бо на ділі Злучених Держав не є нічим іншим, як збірною сумою всіх мрій і надій, деліанних громадянами впродовж століть... Одною з головних мрій нашої країни є поправа долі кожної людини зокрема...“

Передаючи повний текст промови Ріда редакція подала такий наголовок над цєю: „Відбудова завтрашнього світу сьогоднішнім знаряддям“. Ледви чи можна було підбра-

ти ліпший наголовок на видання змісту промови Ріда. Як самі студенти так і засоби, які сьогоднішній світ має до розпорядку, це ніщо інше, а тільки „знаряддя“, бо талант людини не тільки служить їй самій, але посередню теж і цілому людству.

Більше відверто сказав про значення таланту для теперішнього світу президент Труман, коли в дні 3 березня прийняв у Білому Домі сорок студентів, які прийшли його відвідати та яких підшукано як найкращих талановитих учнів американських високих шкіл старанням організації для Підшукання Наукового Таланту. Між ними було 11 дівчат і 31 хлопців. Всі вони мають дістати наукові стипендії по \$11,000, дані фідеральним підприємством Вестинггаус. Вітаючи їх, президент Труман заговорив до них:

„Для мене завжди є мило зустрічати таких, хто вибився на вершок в чім небудь... Щиро надіюсь, що кожен з вас піде вперед таким шляхом, на який ви вже вступили і що покінчите на вершук, на який ви опинилися... В історії світу не було ще часу, в якому світ потребував би людей науки і енергії більше ніж тепер. На провідних становищах є тепер більше місця ніж було коли небудь в минулому... Люди, які хочуть працювати і які хочуть перебрати на себе відповідальність, завжди найдуть повно праці, повно відповідальності. Мені здається, що я можу знати про це більше ніж хтонебудь інший... Надіюсь, що ви відійдете з цього місця з постановою викінчити свою працю і стати цінним макетом для цих великих Злучених Держав Америки... Коли згодом прийде мир і ми станемо вводити в життя плани, які ми пробуємо започаткувати тепер, тоді настане пора, що буде таке велике число зайнятих — а ще більше у вашім званні — що бракуватиме людей, щоб могли ці роботи виконати“.

Ці незвичайно важливі думки президента не є тільки його особистими думками. День перед тим, у місті Сан Луїс покінчили свої наради делегати на конференцію Американського Товариства Шкільних Адміністраторів. Серед 7,444 делегатів були визначні шкільні урядовці, управителі каледжів, шкільні суперінтенденти і вчителі та чительки. Вони всесторонньо обговорили теперішні винаходи в усіх наукових і практичних ділянках і прийшли до висновку, що використання атомової енергії мусить спричинити перемишу у вихованні людства. Зміни приходять так швидко, що

Лев Ясінчук.

Австрійський договір і ми

Якщо за новітнім політичним рівнозначником утотожнювати державу (в географічному розумінні) з народом, то виходять такі мовні новотвори, як „соевський“ народ і „австрійський“ народ. Коли „соевський“ народ це збірна назва для різних народів Радянського Союзу, то „австрійський“ народ це на ділі ті самі німці, що й у Німеччині, очевидно з відмінними спричиненими віковою державною окремішністю. І тут кидаться у вічі цікаве спостереження: тоді, коли н. пр. український народ пересяк уже наскрізь до своїх глибин ідеєю Соборності й цінить її нарівні з самостійністю, то коли сьогодні навіть смішно звучало б бажання творити н. пр. окрему Західну, а окрему Східну, чи іншу Україну, то австрійські німці за малими виймаками й чуті не хотять про соборність. Є це наслідок давньої історичної дійсності, в якій стара Австро-Угорська монархія жила до свого розвалу в 1918 році окремими самостійним життям від 1804 р. як світова потуга. Австрія, збережена Аліянтами після 1-ої світової війни в назві й фундаментальних рештках колишньої великодержави.

Звичайна людина не може собі з ними дати раду. Тому необхідним є піднести рівень освіти кожної людини. Це можливо зробити тільки в такий спосіб, що продовжитись прилюдно науку з теперішніх 12 на 14 років. Щоб це досягнути, треба в Злучених Державах поможти упрямим міст (munisipалам) давати колегі, з яких могли б користати безплатно спосібні студенти, що покінчили середню школу (гайскулу). Учасники конференції прийшли до висновку, що треба заложити 2,500 нових колегій як осередків безплатної вищої науки в різних околицях і так дати спроможність розвинути такі молоді таланти, які тепер пропадають з причини недостатчості фондів на університетську освіту. Конференція передбачає, що найменше мільйон студентів річно буде в спроможності користати з безплатної науки. Фонди на втримання таких шкіл — на думку учасників конференції — повинні ухвалити конгрес. Учасники були того погляду, що плекання талантів це засада демократії.

Роздумуючи над тими думками, і плянами конференції мимохіть нагадуються слова італійського письменника Едмонда де Амічіс: „Такий рух — це поступ, це надія світу“. Це відрядне явище в часі за нападу справжніх ідеалів та моралі у великій частині теперішнього світу.

ви, погловлена в 1938 р. гітлерівською соборністю й імперіалізмом, має свої амбіції відновитися. Зогляду на її положення в самому осередку Європи, змагання австрійців до відновлення суверенності лежить сьогодні на лінії демократичного світу, щоб не дати спотужнити животній силі властивій Німеччині. Інша річ, чи як демократичний, так і „людовий“ демократичний світ бажас собі тієї австрійської суверенності такі вже сьогодні. Радше ні. Бо після її здійснення не можна б погодити існування чужинних окупантів на тій землі, що становить вихідну позицію як для західних держав на Схід, так і для східних — на Захід. Це сказати б ідеологічно — стратегічне становище є причиною такого просто дивного явища, що в чотирьох роки після Другої Світової війни в Європі тільки Німеччина й Австрія не мають ще мирових трактатів, що привертали б їм самостійність і суверенність, дарма що ці правнодержавні окреслення визнали Аліанти за Австрією, як державою засилуваною національними німцями ще в часі тривку війни, на конференції в Москві.

Вже четвертий раз сходяться представники чотирьох аліантських великодержав на довгі наради для оформлення договору про самостійну Австрію. Вже четвертий раз довго розбірають усілякі дрібниці (з погляду світової політики) й ніяк не можуть звести кінців до купи, а всі позначки вказують, що не можуть тому, бо не хочуть; бо це тепер не є в інтересі великої політики залишити цю територію самим австрійцям, що не могли б створити потрібної сили для оборони цієї держави перед загрозю комуністичного імперіалізму, — це з одного боку; а з другого боку — відсутню б воюючи силу комунізму від середини Європи. Тому до давніших вишуканих спорів (за німецьку власність на області Австрії) долучається нові перешкоди, що узмисловлюються у вимогах Югославії. Ті вимоги сьогодні на перший погляд скромні, як колись, але у їхній реалізації може мали б ще гірші наслідки. Чого ж вимагає Югославія?

Вона вже ніби не хоче цілої Каринтії, тільки справлення в деяких місцях границі; хоче відшкодування за шкоди австрійських воєн у війні та — широкою автономією для словенців, що живуть у тій країні на південь від широкої долини ріки Драви. Цей Каринтії готові припинитися тим разом колишні Аліанти (кожний з своїх міркувань) як дошки рятунку, щоб не закінчити договору,

дарма, що природно ніби всі того бажать. Каринтія це край з мішаним населенням, німцями й словенцями, що є такими словами, як ми. Німці поселені головню на північ від Драви, а словенці на південь. Очевидно, що за довгий час приналежності до старої австро-угорської держави оба народи перемішалися, а такі назви місцевостей на північ від Драви; як Мальніц, чи Пузаріц завідувають для кожного словянського вуха, що це колишні словянські назви перекручені на німецький лад. В давній Австрії веліли завжди навіть дуже галасливі спори у віденському парламенті за намагання австрійських німців германізувати словянське населення. Тепершня Австрія завела для словенців окремі словянські школи й готова дати (як це заявив тепер у Лондоні австрійський міністер закордонних справ) усім словенцям щось у роді персональної культурної автономії, але не такої, як хоче Югославія, тобто з окремою адміністрацією, окремим законодавством, окремою поліцією, судовимством, а баче австрійське військо не мало б права й носі показати на цю землю. Значить такої автономії, що після якогось певно недовгого часу зірвала б цей край як зріле яблоко й кинула його в югославський город.

Нема сумніву, що така вимога мала б зовсім інший смак, якби її виставила н. пр. така держава, як Америка, де стоять мають також окрему адміністрацію, поліцію, судовицтво і ще де що. Але Югославія, що сама в себе гніте, давить і нищить все, що не сербське, а радше — не комуністичне! Прецінь на землях, що припали Югославії після розвалу Австро-Угорщини, вона знищила своїми таборами в Ярек, Крушевці, Гаково, Мітровиці, Панчевці понад 200 тисяч людей, що не були сербами, конфіскуючи їх майно вартості понад 20 мільярдів сербських динарів. У сербському Банаті видала біля тисячу чоловіків і жінок Советам? Чи словенці й серби все одно, про це могли б сказати спеціалісти, дослідники народів. Саме межування з лямісь народом, чи навіть подібність мови, — це ще замалий доказ.

От так Австрія готова залишитися знов такою, як була. Колишні бажали її повного здійснення її політичних змагань. Але становище урядових австрійських кругів учить нас, що це не можна бути абсолютно справедливим. Тому можливість розбити теперішньої наради в Лондоні над австрійським договором не занадто засмутило б нас, доки ми ще тут тиняємось. Бо от — на тій нараді ставив советський представник вимогу, щоб Австрія упрямилася справу скитальців, відсилаючи їх „на рідну“ Америку, бритісць і французів відразу спровитились тій вимозі. А що Австрія? Недавно вияснив австрійський міністер внутрішніх справ, Гальмер (соціаліст) на одних зборах, що питання скитальців не таке то вже трудне до розв'язання. Коли б дотичні держави — казав він — дали задоволення, що поворотці не були б там невилітними, то половина з них дала б себе репатріювати, а другу половину вивезе ПРО. Значить, що йому вистачило б уже саме таке задоволення щодо скитальців, у яке він сам не вірив би. Ось так самі вчать нас, щоб ми на слухували долі договору не з радістю, але з тріогою.

ОБОВ'ЯЗКИ ЧЛЕНА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ, ТО НЕ ВИСТАРЧИТЬ НАЛЕЖАТИ САМОМУ ДО СОЮЗУ. БО ДО ЧЛЕНСЬКИХ ОБОВ'ЯЗКІВ СВІДОМОГО ЧЛЕНА НАЛЕЖАЄ ТАКОЖ ОБОВ'ЯЗОК ЗАПИСАТИ ДО СОЮЗУ ШЛУ СВОЮ РОДИНУ, СВОЇХ ПРИЯТЕЛІВ ТА БЛИЗЬКИХ ЗНАЙОМИХ.

УЛАС САМЧУК

СОНЦЕ З ЗАХОДУ

РОМАН.

43)

Ах, Боже! — виривається в Оля. Кримський зупиняється і дивиться питально на Олю. Вона підносить свій погляд догори. Кримський посміхнувся. — Ми, Ольго, — казав він далі, — стоїмо постійно в боротьбі з вимиріними і немиріними речами... По-моєму кожен з нас так бореться свідомо. Я, наприклад, дуже виразно чую основний клімат середовища і доби в якій ми ось тут живемо. Не вдовольняюсь самими датами днів чи років. Хочу чути запах морального повітря, що нас оточує тепер. Наприклад — ви і я. Думаєте, що ми

ністю. Ольга була дуже поважна. Видно, що їй хотілось сказати багато, і вона старанно шукала потрібні слова. — Це дуже цікавило, — каже вона. — Мені такі думки не приходили до голови. Я це навіть не зовсім добре їх усвідомлюю. Але вони мене переймають. — Власне! Це дуже добре! Це якраз дуже добре! — викрикує Кримський. — Ви знаєте, що значить почати думати? Це значить прийти... До чогось, що тебе якраз цікавить... Ви знаєте, чому у нас люди діють, мов порох у бочках? Тому, що вони не думають, а чують себе у великому процесі. Ім все здається, що вони тільки і тільки малі... Що для них існує посада, малий округ, мала ідея, чи власне, — ніякої ідеї... Без ідеї... Нерозуміння, що це є. Мені сказав Ворон: я не потребу ніякої ідеї... А молодий січовик, що має ідею

анпріорі, думає, що вона в тому, щоб тільки за неї вмерти. Ні. Не може бути ідеї смерті. Бо ідея — це перше життя. Ідея також ніяка не програма партії чи філософське витлумачення політичного світогляду. Ідея, хоча вам це не пластичніше висловити, це вічний рух у мойї усього свідомій душі. Людина без ідеї — мертва. Вона може бути марксистом, але її марксизм обернеться у звичайне маніяцтво та закукурювання. Вона може бути українцем, але її українство буде звичайною мегаломанією. Така людина переважно творить тупе місце в поході думки. Вона найгірша тоді, коли береться „проводити“ якісь „ідеї“ в життя, бо людина без своєї ідеї в душі не може збагнути багатогранності і величності того якраз діла, за яке вона береться... — І тому, Ольго, що у нас трагічно мало ідейних людей, тому якраз у нас так часто

створяться мертві вузли у нашому житті. Не кажу тільки політичному, а й взагалі... Дам вам, Ольго, приклад і прошу вибачити, що я говорю вам ці речі саме так. Я хочу, щоб ви їх зрозуміли, щоб ви їх усвідомили, а мені все і все здається, що ви цього не розумієте, або розумієте не до кінця. Приклад мій з нашої класичної баби Палажки та Параски, яких нам ласкаво представив Іван Нечуй-Левицький. Я ніколи не думаю, що змушувало цих двох людей до вічної, а б сказав, боротьби? З теорії наших волюнтаристів, тих, що вбачають у вічній боротьбі та неспокої, життя, образ цих двох людей може мати ідеальне насвітлення. Це були люди дійсно „неспокоїні“. Вони не знали ніякого компромісу. Вони були вникливо послідовні у своїх чинах. Логіка їх побудована на строго послідовних законах природи про бо-

ротьбу. І от ці дві класичні протопостаті якраз дуже виразно характеризують людину без ідеї в тому розумінні, в якому розумію що річ. Душа цих людей так побудована, що вона нездбана сприймати протиріччя в собі. Люди волюнтаристично поставлені, могли б мені сказати, що це якраз те, чого людина потребує, щоб бути активною. Я ж скажу, що душа, що не розуміє протиріччя, це все одно, що револьвер без безпечника. Ідея родиться якраз з протиріччя. За і проти. Акція і протіакція... За і проти. Оптимізм і песимізм. І коли душа людини має ці два бігуни, тільки тоді вона може таїти в собі живу, свідому ідею. Ідею, що вмітиме кожну таку чи іншу думку провести, мов той човен серед безпечної підводних рифів, до наміченої пристані (Дальше буде).

Максим Подорожний.

СОВЕТСЬКИЙ ЗЛОЧИН НАРОДОВБИВСТВА У ВІННИЦІ

(Продовження)

„Запретні зони“ советського народобивства.

Після смерті Кірова та під час масового терору в цих проклятих 1937-1938 роках в багатьох містах України та в безпосередньому віддаленні від місцевих будинків НКВД повідгороджувало від людських очей високими парканами т. зв. „запретні зони“. Невелику плащову в місті або за містом відгороджувало цим високим парканом, ставлено дозвора сторожу та гостро заборонено населенню не тільки туди заглядати, але й зближатись. Щоб ділялось за тими „запретними зонами“ — ніхто не знав, але про це кружляли всілякі пофолоски. Одні говорили, що там є важливі військові споруди, інші давали інше внаслідок, але всі з жахом думали, що там діються жахливі і тільки НКВД відомі злочини. Були й такі сміливі, що часом в тумерку вечора вирапувалися на дерево в невеликому саді та пробували заспокоїти свою цікавість. Деяким тільки пощастило побачити ряд глибоких ям або інші підірвані „горбки“. Аж опісля вони з'ясували собі, що це було. Такі „запретні зони“ були теж у Вінниці.

У Вінниці вже небагато людей залишилось, щоб могли бути з цілою точністю оповісти історію тих місць, що їх НКВД вибрало на сховок для своїх масакрованих жертв. Але найкраще багато свідків, які пам'ятали і знали останні події в трьох місяцях обабіч Літинського шосе. На першому місці раніше був сад, що належав кільком власникам. Сторожом того саду від довшого часу був росіянин Маслов. Власники вже десь в 30-их роках перенесли жити до міста, а Маслов залишився. Всі описують його як людину з під темної звади, що дубив собі — як кажуть — „дворгнуті“ знущав над своєю жінкою, опісля прогнав її та мав до діла з іншими жінками. Проте, ним самим ніхто більше не цікавився, як і не цікавився самим садом. Аж десь в березні 1938-го року агенти місцевого НКВД почали оглядати город, міряти його та снувати якісь свої плани. Маслова прогнали і загально вважалося, що сад перебрало само місцеве НКВД. В тому ж самому часі почали оточувати це місце високим на 3-4 метри парканом з дощок, виставляючи рівночасно сторожу НКВД. Сторожа змінювалися, але залишалася там день і ніч. Часом з-за огорожі доносилися гаркі собак. Принагідним цікавим внаслідок, що паркан поставлено для охорони саду перед дітьми, описав сад перед дітьми, описав сад перед дітьми, описав сад перед дітьми.

„Розкрилася земля і показалося пекло“ — заголосила одна жінка, побачивши відкриті масові могили у Вінниці. Справді бо, в масових могилах тисячів нещасних жертв большевицького режиму у Вінниці показалося пекло, якого досі не могла собі уявити навіть найбухіша людська фантазія.

З ганебною втечею „доблесних“ большевицьких армій з України перед наступом гітлерівських гунів та зі заміною терористичної окупаційної влади червоних фашистів в Україні такою ж терористичною владою бранатних німецьких фашистів, населення Вінниці шораз впертіше почало висловлювати свої здогади про можливість страшних злочинів в колишніх „запретних зонах“. Німецької окупаційної влади зразу ніхто не мав охоти втаємничувати в ці справи. Бо й навіщо? Всі знали, що й німці з найбільшою точністю практикують большевицькі методи в Україні. Бо з приходом німців змінився тільки окупант, змінились тільки особи катів, але в нічому не змінилися їх практики. Це проявлялося в усіх ділянках життя, від повного свавілля поліції починаючи а на загальній системі влади кінчаючи. В багатьох випадках

тільки змінено назву, цілком залишаючи зміст. Наприклад, советські колгоспи (колективні господарства) перемінені на громадські (громадські господарства) але цілком з тою самою кріпацькою системою праці. Подібність режимів вдаряла головню в поліційних справах і тут від большевиків вже навіть німці могли навчитись поліційного ремесла. І навчилися, збагачуючи його ще й власним садизмом. За большевиків і за німців все стояло під знаком поліції та поліційного терору. За большевиків рішальним в усіх справах було НКВД, а за німців Гестапо. Інтересно, що як у Вінниці так і в інших українських містах німецьке Гестапо з правилами влаштувалося навіть в тих самих будинках, де раніше „працювало“ большевицьке НКВД. Все залишалося по-давньому, тільки на місці червоного прапора зі серпом і молотом вивішувалося такий же червоний прапор з полотном чорним хрестом на крутлому білому тлі посередині та побіч чорний прапор з двома стрілками, що мали означати дві латиські літери SS. Це була єдина зміна. Навіть багато персоналу НКВД зразу переходило на службу до німецького Гестапо. У Вінниці, під час розкопів масових могил жертв большевицького режиму, в місцевому будинку НКВД вже хазяйнувало Гестапо та правдоподібно копали масові могили в іншому місці. Жертвами в обох випадках завжди були українці.

Докладно важко встановити з цілою точністю, як дійшло до розкопів цих масових могил у Вінниці, бо про це з різних джерел різно інформуються. Згідно з твердженнями населення Вінниці виходило б, що весною, точно дня 24-го травня 1943 року, „хтось“ викопував в парку і натрапив на перегилого трупа людини з кавалками погнілого одягу. Людина, що знайшла трупа, зялася та повідомила поліцію. Вже в тягу доходжень з доручення поліції почали даліше копати і знайшли дальшого подібного трупа. Описали ще дальшого і ще дальшого. Справою зацікавилися місцеві власті та почали робити дальші розкопки під керівництвом двох місцевих лікарів, українця доцента д-ра Дорошенка, під ту пору судового лікаря у Вінниці, та росіянина, д-р Малініна, профе-

(Дальше буде).

УВАГА! — ГАРТФОРД І ОКОЛИЦЯ!

УКРАЇНСЬКИЙ „ДРАМАТИЧНИЙ КУРТОК“
З НОВИХ ІМІГРАНТІВ

Відіграє оперету-комедію

„ПОШИЛИСЬ В ДУРНІ“

В НЕДІЛЮ, 13. БЕРЕЗНЯ 1949

6:30 P. M.

В ЛИТОВСЬКИХ САЛІ,

227 Lawrence Street,

Hartford, Conn.

Дохід призначено на народні цілі.

„ТЕРНИСТИМИ ШЛЯХАМИ“

Така назва книжки, що появилася недавно на книжковому ринку в Канаді. Розміром вона 224 сторінки, а ціна її 1 долар. Написала її пані Галі Кубанська, що живе тепер в Торонто. Книжка як книжка — думає собі кожний, от написана, щоб народ мав читати у вільні від праці хвилини.

Тимчасом воно не так, коли йдеться про „Тернистими шляхами“. Тернистий шлях — це шлях пані Галі Кубанської. Вона пише без літературних прикрас, лише те, що сама пережила. І її шлях — це дійсно тернистий шлях людини, що перебула в московській неволі, в большевицькій, хоч на українській землі — Кубані довгі десяти роки. Ця книжка подає образ не лише трагедії авторки, а й частини Кубані, нащадків колишніх славних Запорозьких Козаків, яких Москва по злоботу України виселила на Кубань.

Ми всі одушевляємось козаками; це ж кров нашої крові. Тим більше ми повинні подивитись і долею нащадків тих „дубатих бурлак“, як про них кажеться. Книжка „Тернистими шляхами“ подає дещо про їхню долю.

Німецький письменник Ман написав був свого часу твір „Будденброк“, в якому описав історію кількох поколінь одного патриційського „шляхотського роду в місті Бремені. За той твір він дістав нагороду Нобля, що зробила його славним в усьому світі. До твору Манна можна порівняти твір пані Галі Кубанської.

сора Краснодарської університету, під ту пору теж замикаюча у Вінниці. Після того, як розкопано дві могили та добуто з них 228 трутів, на місце розкопів прибула окрема судово-лікарська комісія та перебрала керівництво дальших розкопок і дальших докопів. На місці розкопів побувала теж нестральна міжнародна комісія та багато закордонних кореспондентів, не тільки з країн наших сателітів, але й нейтральних держав. Вістка про страшне відкриття блискавкою розійшлася по всій Україні і до Вінниці з усіх усядів почали приїжджати люди, в надії, що їм якнебудь пощастить там знайти відповідь на запит, де поділася дорога їм особа, забрана свого часу большевицьким „чорним вороном“ та засуджена опісля на заслання „в далекі табори без права кореспонденції“.

(Дальше буде).

Життя до першої світової війни, перебіг війни, переживання в австрійському полоні, російська, а відтак советська революція, грабежі під гаслами революції, винищення людей — це все так ярко представлено, якби читав сам там був і те все переживав.

З одного боку переживання авторки, з другого трагедія українства. Люди самі кінчать зі собою, щоб не пережити трагедій. Заводи перебираються московськими робітниками, а українські усуваються під маскою рівності на зад, бо вони несподівались лише тим, що українці. На Кубані заведено було українські школи, але керівний провід залишили в своїх руках москалі. В 1933 році школи перемінені на московські, а українська мова висміювалася.

Ось образки дійсності: Дід і баба виховували Максима. Йому 15 років. Він, що виховується в дусі комунізму, вбиває діда і бабу, шукаючи в них за грошима. Суд. На суді Максим твердить: дід і баба — це куркулі (багаті селяни). Вони були паразити для країни. Рано чи пізно їх треба було знищити. До того вони мали десь золото і не дали його державі. Суд звільняє його від кари. Чи то можливе в іншій країні культурно-го світу?

Або інженер Павло каже мамі: ліпше вмерти і припинити наш рід, ніж поневірятись і ганьбити його. Я молю Бога, взяти мене до себе. Мамо, мені шкода причинити вам біль, але так мусить бути... Чи в іншій країні світу хтось добровільно вмирає і припиняє свій рід? Павло вмер.

Ті і ті подібні образи говорять за себе.

Або і таке: виселяють українців зі станиць (козацькі села). Зі станиці Полтавської забрали 28 тисяч людей, вивезли за Урал і там, посадивши за дрови, всіх виморили голодом. До станиці привезли москалів, поробили їх козаками, а станицю перезаляли з Красноармійськ.

Ще таке: Голод в 1933 році. По станицях залишилось пересічно коло 10% місцевого населення, в 90% вигинуло. На Кубань втікали голодні з України, мішалися з кубанцями-козаками. Переживали в тунелях недовіреної залізничної. Комуністи одного гарного дня замурували тунелі, поставили варту і всіх 15 тисяч людей, що там жили, вмерли з голоду чи подушилися.

Такі образки траплялись колись давно, коли люди були некультурні. Що це можливе в 20 столітті, в те не хочеться вірити. Але ж це факт.

Влада церкву моляє на любов і кіно. Народ молиться, любить свою святиню: Лізуть якісь безбожники на церкву хрести знімати, падають і вбиваються та калічаються. Церква з хрестами остала, але в ній кіно та кіно.

Приходить „ежовщина“. Москва вкриває Україну і Кубань масою трупів. Люди, щоб не терпіти, не мучитись, самі вкорочують собі життя. Тут мимоходом згадаємо, що у Вінниці, лише одному місті України, москалі розстріляли в ті часи 9,432 українців. Ті трупи були викопані в 1943 році.

Чи бачив хто неграмотного чоловіка на посаді голови міської ради? В культурному світі ні, але в советському „раю“, в столиці Кубані Краснодарі, таке було.

Галі Кубанська описує страшенну війну та як гнали людей до армій. Чоловіка її забирають і невідомо, що з ним сталося. Її з малою дитиною за ніщо присуджують на довгі літа до концентраційно-

КРИТИКА ПРО ЛЮБКУ

КОЛЕССУ

Світової слави піаністка, Любка Колесса, що виступить цієї неділі в Нью Йорку на Шевченківській святі, грала з великим успіхом в суботу 26 лютого в Карнегі Гол в Нью Йорку з Филармонічною Оркестрою, чого доказом є не тільки оваційне прийняття артистки публікою, але теж і критичні оцінки.

Нью Йорк Таймс, підкреслюючи, як знаменито зливалася гра на піані з грою оркестри, стверджує, що „тра пані Колесса була мила, тепла в тоні, чиста у відданні сутті твору (Шопена піано концерто в Е майор), а технічно вдовольно“.

Нью Йорк Геральд Трибюн починає властиву критику від слів, що пані Колесса „є завершенна артистка“, зазначаючи, що „її гру відзначає чистота, плавність і послідовна музикальна якість тону в додатку до знаменито відданих динамічних тонкостей“.

ний українець, особливо ті, що того самі не переживали, що ще і нині вірять в спасення світу Московою і комунізмом. Нагороди Нобля авторка не дістане, зате вона розкриє світові очі на те, що діється за залізною куртиною і тепер. Вона це все сама пережила. Книжка повинна найтись в кожній українській часті.

(Цю книжку можна замовити в авторки: Mrs. N. KUBANSKA, 109 Oxford St., Toronto, Ont. Ціна \$1.00).

Інга М. Селешко.

ПОВІДОМЛЯЄМО

відділі У. Н. Союзу в Шیکاго та околиці, що нова адреса організатора У. Н. Союзу, ДМИТРА БІЛЕЦЬКОГО, є така:

2358 NO. SAYRE,
CHICAGO 35, ILL.

Тому відділі з Шیکاго та з поблизу і дальших околиць, що бажають допомогти організатора Д. Білецького в передстванні нових членів, повинні звертатись на подану тут адресу.

ВРОЧИСТЕ Соборне Архиєрейське Богослуження

В НЕДІЛЮ, 13-го БЕРЕЗНЯ 1949

(SUNDAY, MARCH 13, 1949)

в Українській Православній Катедрі

ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ МАРІ

300 EAST 4th ST., NEW YORK, N. Y.

відслужена буде

ВРОЧИСТА СВ. ЛІТУРГІЯ

в годині 11-ї ранку.

Святу Літургію служитимуть Соборно три Архиєреї: Високопреосвященний Митрополит Д-р Іларіон Огієнко, Преосвященний Єпископ Богдан та Преосвященний Єпископ Орест, в сослуженні свого духовенства. На це врочище архиєрейське Богослуження закликаємо всіх громадян.

Консисторія.

УВАГА! ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА., І ОКОЛИЦЯ! УВАГА!

ПЕРЕСЕЛЕНЦІВ ОСЕРЕДОК У ФИЛАДЕЛФІ

— влаштує —

СПІЛЬНУ ВЕЧЕРУ

з нагоди привіту новим іммігрантам від Української Філадельфійської Громади

В НЕДІЛЮ, 20. БЕРЕЗНЯ 1949

в годині 6. вечір

В УКРАЇНСЬКІЙ ГАЛІ, 849 Н. ФРЕНКЛІН УЛ.

На цю вечеру щиро запрошуємо все громадянство Філадельфії і околиці. Рівнож запрошуємо нових іммігрантів, зокрема цих, що приїхали через ЗУАДК в 1949 році, для яких вступ вільний.



Сині ПОВИТАВ МАЛЕ БІЗОНА. — У Філадельфійським зоологічним городі був недавно прибуток. Малий бізон, що прийшов на світ, скупився білака з зими, бо того дня впавав сніг. Мама не допускала нікого до малого й годі було його нагріти.

3 ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

ПОНКЕРС, Н. І.

Прощали свого довголітнього
пароха і зібрали на добрі цілі.

Десь коло 10 лютого н.р. розіслася в українській "реко-кат" парохії св. Михайла вістка, що її довголітній парох о. Максим Кінаш, добровільно опускає парохію і то вже за кілька днів. Це була справжня несподіванка і то сумна. З великим успіхом уряджено в суботу 12 лютого в церковній галі "прощання". Жінство завдало собі труду і хоч не було часу на підготовку, все було гарно приготоване. Довкола гарно застелених столів засіло стільки громадян, скільки можна було примістити.

Тостмастером був о. Степан Хрента з Українського Каледжу в Стемфорді, що, подякував громаді за ту честь, що його молодого вибрано тостмастером прощальної вечери, урядженої в честь того священика, у якого він був першим співслужителем та який був для нього молодого не тільки духовним, але дійсним батьком. Ми зішлись тут, говорив о. Хрента, щоби віддати честь праці десятих літ, з якої відомий 79-літній о. парох не тільки в Понкерс, але й в цілій Америці. Адміністратор парохії, о. Василь Клош, заявив у своїх словах, що знає о. Кінаша не віднині, а ще з праці в старому краю, де він мав славу доброго проповідника та де його проповідями користувалося теж і молодше покоління. Теж згадав о. Клош і про широку піонерську працю о. Кінаша в Канаді, як і про душпастирську, письменницьку та місіонерську працю в Злучених Державах.

Повітряні наслідки привітних телеграм грим. Вовк відчитав написаний ним "наго-ло" довгий щирості вірш з приводу сумної несподіванки, себто тої, що о. Кінаш покидає парохію та "іде на відпустку". Місцевий лікар д-р Мальчик згадав добрим словом "Батька" як духовного провідника і як — пацієнта. До побажань прилучилися присутні на вечір Шановні гості, професори з Стемфорду, як о. Бобак, о. Федорчук, о. Монастирський та о. За-кревський.

Від імені церковного уряду попрощав о. Кінаша щирими словами, грим. Хомяк, згадуючи за гармонію, яка панувала між урядом і о. Кінашом впродовж 10 років. Дякують п. М. Фатюк прощав від Хору та в своїй імені як "рідного батька".

Д-р Л. Мишуга згадав за працю о. М. Кінаша на народній ниві як знаменитого промовця на національних святах і маніфестаціях та авто-

ра "Історії української літератури", що її друковано свого часу впродовж року англійською мовою в "Юкрейніан Віклі". Теж запропонував пошанувати цей вечір збіркою на добрі цілі.

При кінці промовив кілька слів ще й о. Кінаш заявляючи, що хоч "іде до своїх дітей", то таки жаль йому покидати добрих людей, якими були для нього парохіяни в Понкерс. Іде не так спочивати, як відпочити і взятись за виконання до друку проповідей та писання споминок з життя і праці в старім краю, Канаді та Америці.

Прощальний вечір закінчено відспіванням "Многая Літа". Збірка принесла \$161, які призначено по половині на скитальців і будову Духовного Семінара в Вашингтоні.

КЛІВЛЕНД, О.

З похорону бл. п. П. І. Сподара
на добрі цілі.

Дня 6. лютого помер несподівано бл. п. Іван Сподар на 55-тому році життя, що був майже 30 років секретарем Братства св. Василія, 364 відділу У. Н. Союзу. Покійний багату прислужився для розвою Братства. Був при кожній народній праці. Чимало труду вложив Покійний у славний Український Культурний Горизонт, а останніми часами у працю Злучених Організацій, де був секретарем. Надзвичайно любив музику і вчив хлопців у дутій оркестрі та гордився тим, що й його син теж такполюбив музику. Покійний очив теж в українській вечірній школі. Був добротю та веселою вдачею й щедрим жертводавцем на народні потреби. Тому і не було нікого, хто бажав би по-прийти до віддати Покійному останню прислугу, а ми, члени Братства та приятелі, прощали його за слюзами. Похорон відбувся 10 лютого в українській греко-католицькій церкві, а поховано на українському цвинтарі св. Петра і Павла. На могилі промовляв п. Дмитро Шмагала, головний радний У. Н. Союзу, прощаючи Покійного від У. Н. Союзу за його щире народну працю. Грим. Кукіз, президент 364 відділу У. Н. Союзу, прощав Покійного від імені рідного села і приятелів та тих народних домів, де він так багато напружувався для загального добра.

Зложено приятелями суму на цвіт поділено на три часті: одну на квіти, другу передано вдови, а \$25 вислано до Українського Конгресового Комітету на оборону української справи. Збіркою займалися пані Марія Чорній і Марія Кукіз. Покійний походив з Мостів Великих, Західна Україна. Жертвували по \$5: В. Заблотовський, В. Владика, Г. і М. Кукіз; Ст. Палівода \$3.50; К. Курочка \$3; по \$2: М. Чорній, М. Лев, Т. Данилович, С. Сливка, П. Білаш, Ю. Мисик, М. Шегда, Т. Добромилський, М. Сенті, Г. Занько, М. Занько; по

\$1: М. Кравчишин, Н. Пікула, М. Самсін, К. Насаль, А. Занько, Е. Юрочко, І. Шайн, Т. Газдецька, М. Петришин, Н. Декан, М. Калінич, І. Красно, В. Баладзі, П. Небожук, П. Богд, І. Кухта, П. Стойка, П. Личко, Н. Занько, І. Сенюта, І. Бдзіль, К. Батюк, І. Попович, М. Балко, П. Сенюта, І. Русин, П. Ломин, Т. Баян, А. Барбер, О. Гавриляк, А. Пана-сюк, П. Сіроцький, М. Білецький, В. Ковальський, П. Толочкевич, Щерба, І. Бец, К. Бусько (ст.). Решта любими.

ДІТРОЙТ, МИШ.

Ярмарок нової імміграції.

Заходами Організації Нової Української Імміграції в Дітройті в суботу вечором 12 березня відбувся в залі Українського Народного Дому при Мартин вулиці "Ярмарок", головною атракцією якого будуть гарні вироби з українського народного мистецтва, а далі книжки, срібні предмети, торти і т. д.

В програму включається також виставка українського мистецтва та буфет.

Вірно, що український загальний міст Дітройту своєю чисельною участю підтримає цей перший виступ нової нашої імміграції, що буде поважним моральним і матеріальним попертям в розбудові її організаційного життя.

ЧИТАЙТЕ УКРАїнські КНИЖКИ І ГАЗЕТИ, БО ЧАСТЕ ЧИТАННЯ ВЕДЕ ДО ПРОСВІТИ, А ПРОСВІТА — ЦЕ СИЛА.

ГРОШІ НА УКРАЇНУ ТА ДО ВСІХ ЧАСТЕЙ СВІТА

ШИФКАРТИ - ПОДОРОЖНІ ДОКУМЕНТИ

Продажа різних бізнесів, домів, фарм, та різного роду аскурацій.

"INCOME TAX RETURNS FILLED"

WESSON & BARTKIW

Steamship Agency

AIR PLANE TICKETS TO ALL PARTS OF THE WORLD

ПЕТРО БАРТКІВ

REAL ESTATE & INSURANCE BROKER; NOTARY PUBLIC

309 East 14th Street, Tel. ALgonquin 4-8254, New York 3, N. Y.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.

ТАРЗАН, ч. 2049. Редзік у погоні.